

[Kai Moltke.]

Når dette er sagt, må jeg sige, at jeg synes, man har et unødigt hastværk. Jeg samler personlig ikke på forkastede ændringsforslag fra SF, men jeg har ment det nødvendigt at stille ét eneste let forståeligt og enkelt; det drejer sig om fristen, når der skal udfyldes skemaer fra lejernes side, og vi mener, en 10 dages frist er for kort. Nu oplyser den socialdemokratiske ordfører, hr. Axel Ivan Pedersen, ganske vist, at så snart skemaerne er udarbejdet, bliver de offentliggjort. De har altså været bekendt, før ejerne sendte dem ud, og der bliver altså i virkeligheden tale om mere end 10 dage. Men lige så givet er det, at vurderingen skal finde sted i sommerferien, og lad os nu f. eks. sige, at på det tidspunkt, man offentliggør skemaet, befinder familien sig i Tyrol, på Mallorca eller et andet sted; så skal de altså rejse rundt til bladredaktionerne og spørge: har der været noget offentliggjort, mens vi var væk? På samme måde, når skemaerne bliver uddelt; man kan jo komme hjem f. eks. dagen før 10 dages fristen er udløbet, og så skal man altså øjeblikkelig i gang. Jeg vil bare sammenligne denne bestemmelse med et andet moment; selvfølgelig skal vurderingen vel i gang, hvis man beslutter den, og skal gå hurtigt; men når boligministeriet i samme åndedrag siger, at hvis ejere af hovedsagelig saneringsmodne lejligheder, opført før 1900, kommer i tanker om, at de vil have vurdering og huslejev forhøjelse, så er en frist til december måned 1966 rimelig, og så tror jeg, at med en sådan rundhåndethed med hensyn til ejendomme opført før 1900 vil det være temmelig småligt, hvis flertallet fastholder, at fristen for udfyldelse af skemaet kun kan blive 10 dage, efter at man har modtaget det af husværten. Det er jo den samme historie, vi kender fra selvangivelsen.

De danske Grundejeres Landsorganisation har jo ganske åbenlyst meddelt udvalget: vi optræder som organiseret part, der giver vore medlemmer direktiver for, hvordan de skal udfylde skemaer, d. v. s. begæring om vurdering også af ejendomme opført før år 1900. Men når det er tilfældet for den ene parts vedkommende, må det vel også være rimeligt, at den anden part, som jo ikke råder over egne juridiske konsulenter eller

sagførere, får tid nok til at konferere med sin lejerforening, konferere med eksperter, konferere med andre ligestillede i ejendommene, altså får en rimelig frist.

Jeg tvivler virkelig stærkt om, at der er så meget sund fornuft i udvalgets flertal, at de kan indse, at 10 dage ikke er en rimelig frist, men hvorfor i alverden skulle jeg være ufornuftig, fordi de øvrige partier, de øvrige udvalgsmedlemmer er det i et så oplagt tilfælde? Jeg fastholder, at den 10 dages frist i betragtning af, at man kræver udfyldelse af skemaerne i sommerferien, i det mindste må forlænges til en måned, så lejerne får adgang til at rådføre sig med eksperter.

Til sidst bad den socialdemokratiske ordfører, hr. Axel Ivan Pedersen, mig om med hånden på hjertet at forsikre, at det ikke var selve vurderingen, jeg havde noget imod, men grundlaget for vurderingen. Nej, det tror jeg ikke jeg behøver at understrege her, for i sin tid, da alle andre bekendte sig til, at ejendomme af forskellig kvalitet, af forskellig brugsværdi, af hvilke nogle var ubeboelige, skulle have en ensartet procentforhøjelse efter deres fødselsår, da var jeg mig bekendt den eneste, som forlangte en klassificering. Hvorfor skulle jeg så være modstander af, at man bedømmer ejendomme og leje efter kvalitet — nej, ikke et øjeblik. Men det er jo et helt andet spørgsmål, som det drejer sig om. Når vi i 1962 endnu lå med en normal m²-udgift på ikke engang 40 kr., og når alle erkender, at der har været en unormal inflationsperiode med store kurstab, høj byggerente og alt det andet, og man så kommer og forlanger, at et niveau, næsten det dobbelte af 1962-niveauet, skal betragtes som det normale, så vil jeg have lov til at sige, at jeg og mit parti betragter et sådant niveau som unormalt, fordi det jo i virkeligheden dækker over flertalspartiernes forudsætning, at den inflationsmølle, som vi nu i dag af økonomiministeren har hørt skal bekæmpes, vil vandre sin rolige gang videre, for hvis den tid, der gik, var et unormalt mellem spil, kunne man vel i det mindste vende tilbage til 1962-niveauet i stedet for at fordoble.

Derfor forkaster jeg og mit parti grundlaget for vurderingen. Vi vil stemme imod dette grundlag og imod dette lovforslag og vil bl. a. gøre det med den motivering, at